

ХРАБРИЯТЪ ДИМО.

Единъ зименъ день, тъкмо снѣгътъ се топѣше, Димо попита майка си: „Мамо, да ида ли на езерото да се пързалимъ?“ — „Има си хасъ“, каза майка му; „не виждашъ ли, че ледътъ се топи и може да се счупи? Азъ ти запрѣтавамъ да идешъ, а ти само иди, па ще видишъ послѣ“. Но Димо не послуша, взе кѣнки и, бѣзъ да го види майка му, измъкна се отъ дома. Огиде право на езерото въ Борисовата градина. Тамъ единъ неговъ другаръ, Стефо, се пързали по края на езерото. — „Угу, угу, базливъцъ“, каза Димо; „страхъ го е да се пързали по сръбдата. Чакъй да видишъ менета да се счупишъ“. И той си нахлузи кѣнкигъ и се пусна право сръбъ езеро.

Новащо пазука, изграцъ, и нашъ Димо падна въ водата. Ледътъ бѣше слабъ и не удържа тежестта, а се счупи. — „Отеле, мамо“, завика Димо и почна да се мъчи да излѣзе. Но ледътъ се трошеше наоколо, и той рече: „Стефо, мададе викъ и отиде за помощъ. Доидоха и извадиха Дима. Той се бѣ смръзналъ като ледъ. Вода течеше по пазъ пржквитъ и по панталонитъ му. И макаръ че бѣ нещастенъ, пзлеждаше много смѣшенъ.

... но отъ йтѣмъ дѣти? —
онъ на зайва дѣти въ Иво Хр. Ивановъ,
пентровеко онѣдъ атъ дѣти въ Оученка

... азовъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

УМНАТА ЖАБА.

(Монголска басня).

Една жаба се примодила на двѣ дивн гжски, които се стѣгали за пжтъ къмъ югъ, да отнесатъ и нея, та и тя да повиди свѣтъ. Гжскитъ ѝ отговорили, че на драго сърце би ссорили това, ако имаше какъ.

— „Лесно“, рекла жабата; „азъ ще се хвана съ устата за една гѣнка жилава пржчка, вие ще я вземете за крапцата съ човекитъ си, и тѣй ще ме носите“.

Така и направилъ, и пжтуването тръгнало много добръ.

Но скоро жабата чула говоръ. Двама човѣка били съгледали пжтниците и се чудѣли на изобретението пмъ.

— „Браво!“ викалъ единиятъ. „Интересно е, кому най-напрѣдъ е дошълъ този умъ!“

„Навѣрно гжскитъ се измислили това“, рекълъ другиятъ.

За да не остане на гжскитъ славата за нейното изобретение, жабата извикала силно:

— „Азъ, азъ го измислихъ!“

Ала съ отваряното на устата си тя се отпуснала отъ пржката и паднала долу на земята, дѣто и издѣхнала.

И Я С И И

едно дърво. „Нещастнико, казаль той ти не си достоенъ да те грѣе слънцето“.

„Имате право, господарю, затова и азъ съмъ легналъ на сѣнка.“

Заслуженъ отговоръ.

Единъ възрастенъ гѣнъ билъ въ едно общество, дѣто едно момченце, заоблѣвало всички съ остроумнигъ си отговори. Господинътъ тогава казалъ на одного отъ стоящитъ до него: „Обикновено остроумнигъ дѣца, като станатъ възрастни, изглупяватъ.“

Дѣтето чуло това суми и отговорило: „Господине, ако възрастнигъ били много остроумни, тогѣто бѣ били малчугъ.“

Преведъ отъ французки. Лада Кънева.

— Сѣкмо атъ Мързеливиятъ градинарь.

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И

... еривъ азъ еривъ одъ баранъ Къ Ръанъ ТъК И